

Predica de la Krefeld

Sâmbătă, 2 februarie 2013, ora 19³⁰

Ewald Frank

[Un frate: 1 Timotei 1:12-17: „Mulțumesc lui Hristos Isus, Domnul nostru, care m-a întărit, că m-a socotit vrednic de încredere și m-a pus în slujba Lui, măcar că mai înainte eram un hulitor, un prigonitor și batjocoritor. Dar am căpătat îndurare, pentru că lucram din neștiință, în necredință! Și harul Domnului nostru s-a înmulțit peste măsură de mult împreună cu credința și cu dragostea care este în Hristos Isus. O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: «Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși», dintre care cel dintâi sunt eu. Dar am căpătat îndurare, pentru ca Isus Hristos să-Și arate în mine, cel dintâi, toată îndelunga Lui răbdare, ca o pildă celor ce ar crede în El, în urmă, ca să capete viața veșnică. A Împăratului veșniciilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu, să fie cinstea și slava în vecii vecilor! Amin”.(...)]

Vă rog luați loc. Și eu vă spun tuturor din inimă: bine ați venit! Din întreaga Europă, din Africa, de peste tot de unde ne-am adunat Domnul Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți și să fie cu noi toți! În mod deosebit, cu aceia care au călătorit o distanță lungă, care au venit din România, din Italia, din Franța. Toți cei care sunteți aici din Slovacia, din Cehia și de peste tot de unde ați venit, Domnul Dumnezeu să vă binecuvânteze, El să ne binecuvânteze pe toți și să fie cu noi toți. Domnul să-i binecuvânteze și pe toți aceia care sunt în legătură directă de pe întreg pământul, din toate popoarele, limbile, începând cu Ulan Bator, din Mongolia, Nepal, India, întregul continent, Australia, Noua Zeelandă, apoi, dincolo prin Statele Unite și Canada. Întreaga Africă ascultă această transmisie, din Nairobi până în Dar es Salaam, toți ascultă și toți ne pot vedea. Dumnezeu S-a îngrijit pentru aceasta și a dăruit har.

Astăzi, cu ajutorul lui Dumnezeu, avem de dat foarte multe mărturii și totul prin har. Dar mai întâi, pe scurt, salutarile [...] Nu știu

dacă i-am inclus pe toți. Eu nădăjduiesc ca acela care nu a fost amintit să ne ierte.

Noi toți am înțeles că am ajuns, cu adevărat, într-un timp serios. Pe scurt vreau să mă refer la călătoria misionară din ianuarie. În India am fost de douăzeci și patru de ori și pur și simplu trebuie să vă spun că ceea ce face Dumnezeu este bine făcut. Și ceea ce a făcut Dumnezeu în 1964 și în toți ceilalți ani care au urmat, este făcut pentru totdeauna.

În mod deosebit fratele Swami s-a bucurat; după serviciul divin, un bărbat în vârstă de 91 de ani a venit la mine, m-a prins de ambele mâini și a spus: „Este adevărat că tu mai poți călători, că tu mai poți veni la noi?” Și apoi a dat mărturie despre ceea ce a făcut Dumnezeu pentru el și mulți alții. Prin India am călătorit cu avionul din oraș în oraș. O dată un zbor cu avionul a durat o oră și 35 de minute, altă dată a durat două ore și 20 de minute, din New Delhi. Peste tot Dumnezeu are poporul Lui pe care l-a chemat împreună și l-a binecuvântat. Ei au venit de aproape și de departe, s-au adunat de aproape și de departe și peste tot bucuria a fost mare pentru că Dumnezeu a mai dăruit încă o dată har și izbândă pentru călătoria aceasta.

Și voi toți vă puteți aduce aminte ce s-a întâmplat în 1976. Călătoria a fost planificată din Bombay spre Madras și în acea dimineață, puțin înainte de ora 12, așa cum auziți voi glasul meu acum [mi-a fost spus]: „Robul Meu, anulează călătoria spre India!” Probabil știți că eu sunt cunoscut ca om care se ține de cuvânt. Nu mă caracterizează să nu îmi țin promisiunile și nu-mi place dacă cineva nu se ține de cuvânt. Eu am mers în pădure și am vorbit cu Domnul și I-am spus: „Dar frații mă așteaptă, adunările sunt pregătite”. M-am întors înapoi întocmai, m-am dus în prima cameră [din locuința] de pe strada Lech 7, poate că a fost 12 și un sfert și așa cum auziți vocea mea, [mi-a fost spus] și mai puternic: „Anulează călătoria spre India!” Voi toți, mai ales generația mai în vârstă, dar și cei mai tineri au aflat aceasta: avionul a luat foc și toți cei 95 de pasageri au murit în flăcări și au fost luați din timp în veșnicie. Și numele meu era scris pe lista de pasageri. În acel timp capitala era Bonn, nu Berlin. Și din Bonn am fost sunați și ni s-a dat știrea: „Misionarul dumneavoastră, Ewald Frank, a murit în flăcări”. Eu eram în camera unde sunase telefonul și vă puteți închipui cum m-am

simțit și ce mulțumire a izbucnit în mine, că Domnul Dumnezeu S-a îngrijit și pentru aceasta. Timpul meu încă nu sosise.

Cum am amintit înainte, au fost adunări care au adus rod pentru veșnicie și mai departe vor aduce rod.

Pentru mine acest an este un an deosebit. Eu le-am rugat pe cele două surori, dacă după această adunare ne vor cânta o cântare – cu aceasta m-am trezit azi-dimineață – este o cântare al cărei refren spune: „S-ar putea să fie ultima dată”. Dacă a fost inspirația lui Dumnezeu, nu o știu. Dar eu cred că voi înțelegeți corect. Eu n-am cântat că „ar putea să fie ultima dată”, eu am cântat refrenul astfel: „s-ar putea să fie ultimul an”. S-ar putea să fie ultimul an. Nimeni nu știe ziua și ceasul, niciun om nu cunoaște anul. Dar noi știm că tot ceea ce se întâmplă acum pe pământ este împlinirea profeției biblice. Voi intra pe scurt în aceasta și poate voi face doar o observație.

Anul acesta, în iunie, vor fi 80 de ani de când fratelui Branham, din norul supranatural, i-a fost spus: „Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis ca să premergă prima venire a lui Hristos, așa ești trimis tu cu un mesaj care va premerge cea de-a doua venire a lui Hristos”. Anii vin, anii trec și mesajul a ajuns până la marginile pământului. Dumnezeu a avut îndelungă răbdare.

Și eu mă gândesc acum, când fratele Branham a vorbit despre cele 70 de săptămâni ale lui Daniel, el a accentuat anul 1977. L-a accentuat și toți frații din Statele Unite au socotit că până în 1977 se va sfârși totul. Și voi vă puteți aduce aminte când Domnul, în 1976, a dat porunca să cumpăr terenul vecin, să zidesc pe el, pentru că vor veni oameni din multe țări care vor avea nevoie de camere pentru cazare. Și eu am știut că anul 1977 va veni și va trece. Dar frații din Statele Unite nu mi-au mai dat mâna, au refuzat să mă salute și auzeam doar propoziția: „Dacă un proroc face o prezicere, atunci este ca o prorocie”. Dar Domnul Dumnezeu ne-a ținut în echilibru și în claritate. N-a trebuit să corectăm niciodată nimic, n-a trebuit să luăm niciodată nimic înapoi, ci ne-am încrezut în Domnul, cumpătați, știind că ziua și ora nu stă în puterea noastră.

Dar dacă amintim de iunie 1933, dacă amintim de martie 1963... În martie vor fi 50 de ani de când au fost deschise peceteile. Și acolo mulți s-au gândit: „Acuma va fi sfârșitul”. Și iată, Dumnezeu a avut o așa

îndelungă răbdare, a dăruit atâta har! Închipuiți-vă dacă atunci s-ar fi sfârșit totul, câți dintre noi n-ar fi auzit ultima chemare? Așa cum Petru a scris: „Dumnezeu are îndelungă răbdare, pentru că nu dorește ca cineva să piară, ci toți care sunt aleși pentru viața veșnică să primească har înaintea lui Dumnezeu, să accepte și să primească ceea ce ne-a pregătit Dumnezeu”.

Acum, pe scurt, să intrăm în ceea ce se întâmplă în timpul nostru. Aici am adus câteva extrase – vă rog, doar pe scurt – cu o fotografie frumoasă. Voi toți știți: în 1933 fratele Branham a avut șapte viziuni principale și într-o viziune el a văzut cum o mașină rula pe șosea automat. El a văzut cum un bărbat stătea cu spatele la volan și cum în mașină era o masă și de ambele părți ale mesei stăteau oameni și mașina mergea singură pe șosea. Aici avem cele mai noi știri, o noutate mondială: „O mașină complet automată rulează singură în trafic”. Și dedesubt este scris: „Volkswagen Passat «Leonie» circulă fără șofer, în

scop de cercetare, pe șoseaua aglomerată din Braunschweig”. Șoseaua din Braunschweig este foarte aglomerată ca centura de aici din Krefeld și această mașină circula fără șofer¹. Frumos fotografiat.

Eu v-o spun cu toată seriozitatea, ceea ce fratele Branham a văzut atunci... Nu vreau să intru în lucrurile îngrozitoare despre cel de-al Treilea Reich, cu Mussolini și cu tot ceea ce s-a întâmplat și s-a împlinit deja, nu vreau să le mai amintesc. Dar, cumva, această știre despre mașină mi-a mers la inimă, când el a văzut că o mașină circula automat și în interior era o masă și oamenii stăteau față în față. – aceasta este arătat aici în această fotografie și suntem mulțumitori că s-a întâmplat așa.

Dar acum vine ceva foarte important pentru mine, pentru noi. Strădania Vaticanului în ce privește ecumenismul... Totul să fie adus înapoi în biserica unificată cu textul: „Fără credință ecumenismul este doar un tratat”. Și închipuiți-vă ce urmează după aceea: „părtășia în aceeași credință”. Și apoi, jos de tot e scris: „Așa cum ne-a spus cu sfântul Pavel: „«un Duh, un trup» și, prin chemarea voastră, «o nădejde»

¹ <http://www.autobild.de/bilder/forschungsfahrzeug-leonie-faehrt-allein-1269436.html>

pe care o avem împreună, «un Domn, o credință, un botez», un Dumnezeu și un Tată al tuturor care este peste toți și prin toți”. Aici ei citează din Efeseni 4:4-6. Apoi vine propoziția: „Mărturia botezului ne unește pe noi, creștinii” și apoi mai sunt multe alte lucruri scrise aici. Aici este spus câți aparțin de aceasta; este scris că 349 de direcții de credință aparțin de aceasta și lucrul principal este unificarea cu Roma.

Voi toți știți și nu o spunem pentru că locuim în această țară aici, dar lui Dumnezeu i-a plăcut ca străpungerea prin Reformă să aibă loc în țara noastră. Și mulți care au fost în Wittenberg au văzut poarta unde au fost postate cele 95 de teze. Și acum rana sabiei să fie vindecată. Acum totul să fie făcut ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Și apoi versetele biblice în mod deosebit despre unitate – nici nu vreau să le citesc – dar cu adevărat cuvintele din Ioan 17:21 sunt scrise cu litere îngroșate: „...ca toți să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis”. Și totul este decorat cu versete biblice de sus până jos. Și iertați-mă, dar aici îmi vine în gând doar un lucru: „dacă ar fi cu puțință...”. Mulțumiri lui Dumnezeu că nu este posibil, ci *„până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși”*.

Mergem mai departe, pe scurt; este atât de important! Nu putem trece pur și simplu peste aceste lucruri. Israelul și Vaticanul sunt pe punctul ca, după 14 ani de negocieri, să încheie tratatul. Douăzeci și unu de locuri așa zis „sfinte” care până în 1967 au fost sub stăpânire iordaniană, au fost deja negociate și sunt sub stăpânirea Vaticanului. Și dați-vă seama, singurul lucru care a mai rămas este Odaia de Sus. Și aici este spus foarte clar: „pe Muntele Sionului...”. Doar închipuiți-vă, noi care de fiecare dată am fost în Israel: unul dintre cele mai importante puncte sunt Odaia de Sus unde a avut loc ultima Cină de taină, unde a avut loc turnarea Duhului Sfânt, direct pe Muntele Sionului. Pentru că așa este scris în prorocul Isaia și în Mica: *„Cuvântul Domnului va ieși din Ierusalim și învățătura de la Muntele Sionului”*. Și tocmai aceste locuri le cere Vaticanul, ca să-i aparțină sută-la-sută, ca să facă un loc de pelerinaj, pentru toți catolicii. Ce se întâmplă atunci cu noi, dacă mai facem o călătorie acolo? Frați și surori, vă spun: e târziu pe ceasul lumii. Deja 21 de puncte geografice sunt negociate și a mai rămas doar un singur punct și apoi se poate semna tratatul. Musulmanii și-au dat

acordul pentru aceste locuri care au fost sub stăpânirea lor. Apoi unde suntem noi? Unde suntem noi?

Dacă citim în prorocul Daniel... eu mi-am notat aceste locuri din Scriptură: Daniel 7:23, Daniel 7:25, Daniel 8:24, Daniel 9:27. Toate aceste versete biblice vorbesc despre ceea ce se întâmplă acum. Și fratele Branham a spus: „Încheierea tratatului și răpirea au loc aproximativ în același timp”. Desăvârșirea Bisericii și legământul care va fi încheiat cu Israelul au loc aproximativ în același timp. Aceasta înseamnă că noi vom fi răpiți și va începe timpul pentru iudei. Și eu vă spun, eu mă simt cu totul altfel. Dacă citim în 2 Tesal. 2.4 că, în acea vreme, acest bărbat se va așeza în Templul lui Dumnezeu, prezentându-se pe sine: [*„potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește «Dumnezeu», sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu”*]. Totul stă să se întâmple, totul este în pregătire, nimic nu mai poate fi oprit.

Și dacă ne uităm în lume, totul întrece limita și de aceea procesul de pace este atât de important, pentru că peste tot – uitați-vă în jurul vostru, în toate popoarele, în toate națiunile, fie că este război sau tot ce se întâmplă, indiferent ce este – se întâmplă ceva îngrozitor. Și apoi vine „îngerul păcii”, toți sunt invitați la masa verde. Și apoi este atât de departe! Iar în țara noastră, ne plângem înaintea lui Dumnezeu pentru ceea ce se întâmplă. Unul dintre cei mai importanți protestanți din Bavaria scrie aici, în această revistă neutră, Ideea Spektrum, cea mai mare revistă din limba germană și poate că și de pe pământ. Știți ce temă descrie și tratează aici, pentru ca să-i aducă pe catolici și protestanți împreună? „Ce poate învăța Europa de la fecioarele înțelepte?” Aici este o temă: „Ce poate învăța Europa de la fecioarele înțelepte?” Și apoi urmează ceea ce are el de spus. Da, lucrurile au mers atât de departe, încât dacă ar fi posibil și aleșii ar fi înșelați în această rătăcire atât de frumos decorată cu versete biblice, de sus până jos, din Ioan 17. Totul este prezentat. Ne uităm spre Domnul nostru și ne gândim la ceea ce a spus El: „Când se întâmplă toate aceste lucruri, ridicați-vă capetele în sus.”

Și în legătură cu aceasta, iubiți frați și surori de aici și tuturor de pe întreg pământul, permiteți-mi să vă spun: suntem mulțumitori lui Dumnezeu pentru slujba fratelui Branham, pentru introducerea în

Apocalipsa, pentru introducerea în Cuvântul profetic. Eu nu aş fi ştiut toate aceste lucruri, dacă Dumnezeu nu ar fi trimis această slujbă profetică, prin har. El a trimis-o pentru noi şi a făcut-o pentru ca noi să nu fim amăgiţi, ci să fim chemaţi afară, din toate popoarele, limbile şi naţiunile, să fim chemaţi afară din toate denumiriile şi să fim sfinţiţi în Cuvântul adevărului, prin har şi să recunoaştem planul de mântuire al Dumnezeului nostru.

Ne amintim de cercetarea recentă a Cuvântului, care mi-a atins inima în mod deosebit. Ce facem noi astăzi aici? Ce se întâmplă astăzi? Este timpul pregătirii, Dumnezeu vorbeşte prin Cuvântul Său cu noi, ne aduce în conformitate cu Cuvântul Lui şi cu voia Lui. Apoi ne aducem aminte de Luca 1:16-17: „...*ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El*”, despre aceasta este vorba astăzi. Niciun compromis, ci numai propovăduirea adevăratului Cuvânt al lui Dumnezeu, pentru ca inimile copiilor lui Dumnezeu, cu adevărat să fie întoarse înapoi la Domnul şi noi toţi să devenim o inimă şi un suflet, prin har.

Încă două locuri care descriu naţiunile din acest timp. Unul este în Evanghelia lui Luca. Aici în Luca 21.12-13 ne este spus cum va fi cu naţiunile şi cum este acum. Din Luca 21 citim mai întâi v. 36: „*Vegheaţi, dar, tot timpul şi rugaţi-vă, ca să primiţi putere să scăpaţi de toate lucrurile acestea care se vor întâmpla şi să staţi în picioare înaintea Fiului omului*”. Apoi v. 25: „*Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtoare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urlului mării şi al valurilor*”.

Şi dacă mergem cu aceasta direct la Isaia 17, aici este spus ce se va întâmpla cu Damascul. Cu adevărat Dumnezeu a permis ca totul să fie scris mai dinainte şi aşa cum a fost scris atunci aşa se va întâmpla acum. Din Isaia 17 citim mai întâi v. 1: „*Prorocie împotriva Damascului. «Iată, Damascul nu va mai fi o cetate, ci va ajunge un morman de dărâmături»*”. Şi dacă cineva citeşte aici în Isaia 17:12-13: „*Vai! ce vuiet de popoare multe care urlă cum urlă marea! Ce zarvă de neamuri, care mugesc cum mugesc nişte ape puternice*”. Aici ne este spus. Apoi v. 13: „*Neamurile mugesc cum mugesc apele mari... Dar când le mustră Dumnezeu, ele fug departe...*”. Am putea citi mai departe.

De ce amintim toate aceste lucruri? Doar cu un singur scop: ca să vedem că tot ceea ce se întâmplă acum este profetie biblică în împlinire.

Chiar dacă Domnul nostru a spus că va fi ca în zilele Fiului omului, cum a fost în Sodoma și Gomora... dar fiți sinceri (și sper că nu toți vor asculta această predică). Voi știți că de o vreme încoace sunt conectați avocați și procurori și ascultă aceste predici. Nu suntem noi pe lista cea bună, dar pur și simplu trebuie spus atât timp cât mai putem s-o facem. Cât timp mai putem spune aceste lucruri, nu știm... dar închipuiți-vă: de la început, Dumnezeu l-a creat pe om, bărbat și femeie și i-a rânduit unul pentru altul. Dumnezeu nu a creat bărbat pentru bărbat și femeie pentru femeie. Este împotriva rânduielii divine de creație a Dumnezeului Atotputernic. Dar Domnul a prezis-o: așa cum a fost în timpul Sodomei și Gomorei... Și ce s-a întâmplat atunci? Atunci a coborât foc din cer și tot ce era acolo în Sodoma a ars.

Nu mai poate fi salvat nimic. Ultimul mesaj se răspândește, ultima chemare este dată și toți aceia care au o ureche de auzit, ei vor auzi și toți ceilalți vor trece pe lângă aceasta.

În mod deosebit îmi este pe inimă ca toți care vin la aceste adunări să nu fie doar niște ascultători ai Cuvântului, ci să-și trăiască întoarcerea la Dumnezeu, nașterea din nou, înnoirea, harul, dragostea, iertarea și tot ceea ce ne-a pregătit Dumnezeu.

Ieri sau alaltăieri noi am auzit de un caz foarte serios, așa cum eu n-am mai auzit niciodată. Și apoi, în acea rugăciune mi-a venit pe buze și am spus: „Iubitule Domn, dacă această soră cu fiul ei ar fi venit în adunarea Ta, dacă ei ar fi luat parte la o adunare în care ai predicat Tu și dacă ea ar fi venit la Tine cu fiul ei și Te-ar fi rugat pentru vindecare, iubitule Domn, ce ai fi spus Tu? Ai fi alungat-o Tu de acolo? Nu! Tu ai fi vindecat-o!” Și apoi m-am rugat în această direcție: „Tu ești același, Tu ai plătit prețul”. Vindecarea divină este o parte a lucrării de răscumpărare, pur și simplu aparține de aceasta. Voi nu vă puteți închipui ce se întâmplă și în mine, în astfel de situații. Eu am văzut ceea ce a făcut Dumnezeu în timpul nostru prin slujba fratelui Branham. Cu adevărat, orbi din naștere și-au primit vederea, Cuvântul lui Dumnezeu a fost confirmat în timpul nostru. Și ca Biserică, noi trebuie să ajungem cu adevărat în această stare ca Domnul să-Și poată confirma prezența Lui în mijlocul nostru: ca păcătoșii să vină la El, să-și primească iertarea și să meargă acasă cu ea; cei posedați să vină și să plece acasă eliberați; cei bolnavi să plece acasă vindecați.

Noi toți credem ceea ce Domnul a spus: „*Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede*” și cum este scris în Marcu 16.20: „*Domnul lucra împreună cu ei și întărea [confirma] Cuvântul prin semnele care-l însoțeau*”. Iubiți frați și surori, de aici și de pe întreg pământul, dacă Dumnezeu ne-a dăruit atâta har și în acest timp vorbește direct cu noi lucrurile și, prin har, ne descoperă tainele cele mai ascunse și ne conduce în planul Lui de mântuire cum nu s-a întâmplat niciodată pe pământ – de ce a făcut-o? Pentru că Dumnezeu are un scop și un gând în ceea ce El face acum. Și noi prin credință o putem primi și putem să-I mulțumim Domnului, știind că El va face totul bine.

[Sunt] aceste două puncte: să fie pregătit un popor care să-L întâmpine pe Domnul; și al doilea punct: cu adevărat să ajungem în posesia tuturor lucrurilor pe care ni le-a făgăduit Dumnezeu, să experimentăm, cu adevărat, prin harul Său, făgăduința care este în legătură cu slujba profetică și de învățătură. Dumnezeu nu face promisiuni goale. El stă în spatele fiecărei făgăduințe pe care ne-a dat-o El. Și apoi, cum am citit recent din 2 Cor. 3 că, prin Duhul, Cuvântul lui Dumnezeu care ne-a fost descoperit prin Duhul, a fost scris în inimile noastre. Nu intră pe o ureche și iese pe cealaltă, ci cu adevărat, prin harul lui Dumnezeu este scris în inimile noastre. Și așa ca Maria, noi cugetăm la cuvintele Domnului și le vom vedea împlinite, cu siguranță.

Să facem un sumar a ceea ce am vrut să vorbim astăzi și cred că și Domnul a vrut să spună asta. Așa cum bărbații lui Dumnezeu în timpul lor știau exact pentru ce au fost desemnați de Dumnezeu, pentru ce i-a chemat Dumnezeu, tot așa și noi, prin har, am primit călăuziri de la Domnul. Nu bâjbâim în întuneric și nu ne-am încumetat să facem ceva, ci așa cum am citit Cuvântul lui Pavel, Domnul a rânduit, El a pus în slujbă și S-a îngrijit de aceasta. Și dacă ne întoarcem în timpul lui Moise, a trebuit el să vorbească cu cineva ca să primească un sfat? Nu, Domnul Dumnezeu i s-a arătat, a vorbit cu el, l-a chemat, i-a dat însărcinarea și i-a spus: „Eu te trimit și voi fi cu tine”. El știa cu exactitate pentru ce l-a rânduit Dumnezeu și ce urma să se întâmple: făgăduința pe care i-a dat-o Dumnezeu lui Avraam să-și găsească împlinirea în vremea lui. Dumnezeu Își împlinește întotdeauna făgăduințele.

Frați și surori, s-o spunem în dragoste: a avut nevoie Iosua de vreun sfătuitor, pentru a ști ce se va întâmpla? Sau Domnul i-a spus: „*Robul Meu Moise a murit și așa cum Eu am fost cu Moise voi fi și cu tine. Ia chivotul legământului și plecați*”. Nu era o bâjbâială în întuneric, nu, ci Domnul a continuat ceea ce a început El să facă și intrarea în posesia moștenirii, a țării făgăduite, a avut loc. Făgăduința a devenit o realitate divină și ceea ce a fost făgăduit poporului Israel, firește, așa ne-a fost făgăduit nouă, duhovnicește. Și noi o credem din toată inima.

Exact așa este și cu celelalte slujbe și cu ceilalți slujitori ai lui Dumnezeu. A avut Elisei nevoie de un sfat ca să știe ce urma să se întâmple? Sau lui i-a fost dată făgăduința: „Dacă vei vedea când va fi ridicat Ilie...” și mantaua a căzut peste el. Cu această manta s-a dus la Iordan a despica Iordanul și s-a împărțit în două. El nu a trebuit să facă niciun efort, ci doar să fie ascultător ca să facă, în ceasul lui Dumnezeu, lucrul pentru care l-a chemat Dumnezeu.

Eu știu că unii oameni se supără când eu spun asta, dar eu mă bucur pentru aceasta împreună cu toți care în ultimii 40-50 de ani sunt familiarizați cu ceea ce ne-a dăruit Dumnezeu, prin har, fie că este cu privire la depozitarea hranei, sau orice a fost; Domnul ne-a dat călăuziri. Noi nu ne-am rugat deloc pentru aceasta. Noi nu L-am rugat să facă asta. Eu nu L-am rugat niciodată ca El să-mi vorbească cu o voce audibilă, dar Domnul, în suveranitatea Lui, a lăsat să se întâmple așa, pentru ca noi să avem siguranța în credință și să știm că El este în această lucrare pentru care noi stăm aici. Doar închipuiți-vă: dacă eu aș fi umblat cincizeci de ani în voia mea, într-un program propriu, cum aș sta eu înaintea lui Dumnezeu? Nu merge. Domnul S-a îngrijit pentru aceasta: ca hrana spirituală să fie depozitată.

Frați și surori, o spun liber și deschis: în 1 aprilie 1962, fratele Branham în aceeași predică² a spus de cinci ori că el trebuie să

² Predica „Înțelepciune contra credință” S. XI nr. 4 – fragmente: „Îmi amintesc de un vis pe care l-am avut nu cu mult timp în urmă. În acel vis, trebuia să depozitez hrana aici în tabernacol. [...]

Bărbatul acela a repetat: „Du-te cu ei”. „Bine, dar ei nu sunt nici măcar barcagii”, am răspuns. „Eu sunt barcagiu și eu știu să conduc o canoe, dar ei nu vor reuși, și nu mă voi duce în acest fel”. El a spus: „Păi, ei te iubesc. De ce nu te duci înapoi și să depozitezi?”. Deci, m-am dus înapoi și am ajuns într-un loc micuț care semăna cu Klondike (un loc de aprovizionare pentru fermieri, situat la 60 km de civilizație), dar apoi s-a dovedit a fi acest tabernacol. Eu stăteam chiar aici și aduceam înăuntru butoaie mari cu cele mai frumoase bucate pe care le-am văzut vreodată: ridichi, ce păreau a avea 90 de centimetri, gulii, cartofi, alte verdețuri și multe altele. El mi-a zis: „Depozitează din belșug din toate acestea”. Iar eu am stat acolo și am început să depozitez, după care m-am trezit. [...]

depoziteze hrana. El a văzut cum coșuri cu alimente au fost duse și aranjate pe rafturi. În predica din 1 aprilie 1962 el a spus aceasta de cinci ori. Și apoi urmează lucrul cel mai deosebit pentru mine, când Domnul mi-a vorbit pe 2 aprilie, când a spus: „Timpul tău pentru acest oraș s-a încheiat. Eu te voi trimite în alte orașe să propovăduiești Cuvântul Meu. Va veni o mare foamete. Depozitează hrana! Atunci tu vei sta în mijlocul poporului și vei împărți hrana”. Am ales eu aceasta? Am spus eu aceasta de la mine? Aceasta Domnul a ales-o! Așa a exprimat-o Domnul și de aceea noi, cu o siguranță de sută-la-sută putem spune: nu este lucrarea mea, lucrarea ta sau a noastră, ci este lucrarea sfântă a lui Dumnezeu, desăvârșirea Miresei Mielului în timpul nostru.

Pe lângă aceasta, eu pot aminti și nu ne va dăuna deloc: am știut eu că pe 18 decembrie fratele Branham va avea accidentul? Am știut eu că pe 24 decembrie, el va fi luat în slavă? Eu locuiam în Germania, de unde puteam eu să știu așa ceva? Dar Domnul a știut-o. Aceasta este atât de adevărat ca și Cuvântul lui Dumnezeu: pe 24 decembrie 1965 eu l-am văzut pe fratele Branham pe un nor, aplecat cu fața în jos și, în viziune, am spus: „Frate Branham, tu nu ești Fiul omului. De ce te vād pe tine în acest nor?” Fără să știu că aceea a fost exact clipa când el a fost luat din timp în veșnicie. De ce spun eu aceasta încă o dată? Doar ca să știți, că timpul care ne-a fost dăruit de Dumnezeu, se va termina. Nu așa cum au scris frații din Africa, că „timpul lui Branham s-a încheiat în 1965, timpul fratelui Frank s-a încheiat în 2005 și după aceea este timpul lui cutare și cutare”. Nu, așa nu!

Și totuși, dacă privim tot ce se întâmplă acum pe pământ, atunci știm că este cu adevărat la ușă și că Domnului trebuie să-I fie înfățișat un popor bine pregătit. Nu așa cum s-a întâmplat acum în Italia - poate că acum ei cu toții vor fi conectați și vor asculta – probabil am accentuat prea mult faptul că timpul lui Moise a început când el avea optzeci de ani și timpul meu se va sfârși la optzeci de ani. Prin această afirmație, oamenii au crezut că timpul meu se va sfârși cu adevărat și că este rândul altor frați. Dar aceasta am spus-o pur și simplu, nu am făcut o învățătură din ea. Domnul rânduiește timpul, El decide totul și eu voi fi pur și simplu aici atât timp cât trebuie să fiu, până când ultimul va fi

chemat afară. Fără voi, eu nu mă duc Sus. Eu vă iau cu mine pe toți, vă iau cu mine pe toți aceia care ați auzit Cuvântul pe care l-am propovăduit.

Și spun următoarele în Numele Domnului – voi toți cunoașteți mărturia – în ianuarie 1981 am avut una dintre cele mai puternice trăiri, când eu cu adevărat am fost luat din acest trup și am trăit răpirea împreună cu mulțimea îmbrăcată în alb. Toți erau tineri. Toate surorile aveau părul desfăcut, atârând în jos pe spatele lor și toți erau în vârstă de maxim 17-18 ani. Toți am fost ridicați în sus. Din acest motiv eu cred sută-la-sută ca noi vom fi răpiți împreună. Domnul Își va aduce la încheiere lucrarea Lui în timpul nostru. Noi nu avem de-a face cu o teorie, ci cu realități divine în timpul nostru.

Să cuprindem pe scurt. Semnele timpului ne arată cât de târziu este pe ceasul lumii. Lepădarea de credință... și cine citește cu exactitate în 2 Tesal. 2 este scris că acest bărbat se va așeza în Templul lui Dumnezeu și în legătură cu aceasta este marea lepădare de credință. Și în această mare lepădare de credință vor fi atrași toți aceia care nu aparțin de Biserica Mireasă a lui Isus Hristos. Voi puteți citi întregul capitol. Și știți ce este cel mai puternic în acest capitol? Aici este vorba despre revenirea Domnului nostru Isus Hristos! Este subiectul principal!

Aici în 2 Tesal. 2, v. 1 este scris: „*Cât privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraților*”. Aici este vorba de revenirea lui Isus Hristos. Pe de o parte aici este vorba despre ce se va întâmpla cu adevărații credincioși și, pe de altă parte, cu cei decăzuți. Vers. 2: „*Să nu vă lăsați clătinați așa de repede în mintea voastră și să nu vă tulburați de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă, ca venind de la noi, ca și cum ziua Domnului ar fi și venit chiar*”. Aici avem pătrunderea în ceea ce trebuie să se împlinească și se împlinește cu adevărat în timpul nostru.

Apoi, putem citi mai departe până la v. 10: „*și cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună, pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți*”. Dar nu se sfârșește aici. Versetul 13 este adresat adevăraților credincioși: „*Noi însă, frați preaiubiți de Domnul, trebuie să mulțumim*

totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului". Aici ne regăsim, aici ne regăsim! Multe lucruri ar putea fi spuse despre aceasta.

Să cuprindem. Dumnezeu nu ne-a lăsat în întuneric. „S-a făcut lumină în timpul serii”. Și noi am înțeles scopul trimiterii divine și am purtat mai departe Cuvântul descoperit în întreaga lume ca [să aibă loc] chemarea afară și în legătură cu aceasta, învățătura și astfel Biserica să fie adusă la zi în Împărăția lui Dumnezeu pentru ca, cu adevărat, toate inimile să fie întoarse la Domnul. Aceasta ne diferențiază cu adevărat de toate denotațiile și, de asemenea, de direcțiile din cadrul mesajului. Noi nu îl predicăm pe William Branham. Noi Îl predicăm pe Isus Hristos ca fiind același, ieri, azi și în veci. Dar în predică includem ceea ce Dumnezeu i-a descoperit lui. Și în punctul acesta ne-a dăruit Dumnezeu o minte clară, ca să știm cum trebuie rânduite lucrurile.

Nu este vorba de Branham sau de vreun cult, este vorba că Dumnezeu a folosit de fiecare dată oameni pentru ca, Cuvântul Lui să se răspândească, a trimis pe robii Lui, devreme și târziu și despre astfel de oameni Domnul spune: „*Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă. Cine vă primește pe voi, pe Mine Mă primește*”. Aceasta este toată taina. Dar toată slava aparține singurului Dumnezeu, în afară de care nu există niciun altul. Și despre aceasta vom vorbi cu mare bucurie: singurul, adevăratul Dumnezeu, S-a descoperit în multiple feluri.

Noi am auzit în Cuvântul de introducere: „*Singurul care are nemurirea, pe care nimeni nu L-a văzut*”, care apoi S-a descoperit ca Domn și a umblat deja în Grădina Edenului. Voi toți știți că tema dumnezeirii este tema noastră preferată. Chiar dacă nu vorbim de fiecare dată despre această temă, dar Dumnezeu ni S-a descoperit. Noi avem descoperirea lui Isus Hristos. El cu adevărat ni S-a descoperit, ție și mie, prin harul Său. Mahrama este dată deoparte, noi știm în Cine credem. Indiferent cum Îl vedem în planul Său de mântuire, El rămâne singurul, adevăratul Dumnezeu din veșnicie în veșnicie, căruia Îi aducem închinarea și mulțumirea.

S-o mai spunem încă o dată. Dumnezeu a privit spre noi cu îndurare. Am recunoscut că trăim în timpul sfârșitului, am recunoscut că Dumnezeu a dat o trimitere și o însărcinare. Și cum am amintit, chiar

dacă au trecut optzeci de ani de atunci, ce este la Dumnezeu un an, ce este o zi? „*O zi este ca o mie de ani și o mie de ani sunt ca o zi*”. De fapt, deja de acum două mii de ani, apostolii au așteptat revenirea Domnului. Nu le-a spus El: „*Adevărat vă spun, că sunt unii din cei ce stau aici, care nu vor gusta moartea, până nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu*”?

Și despre aceasta am vorbit. Ei au văzut venind Împărăția lui Dumnezeu cu putere. Ioan și-a început predica: „*Pocățiți-vă, căci Împărăția lui Dumnezeu este aproape*”. Iubitul nostru Domn Și-a început predica Lui cu aceleași cuvinte: „*Pocățiți-vă că Împărăția lui Dumnezeu este aproape!*” În ziua Cincizecimii ea a venit, a fost descoperită. Ceea ce a fost anunțat s-a întâmplat. Și despre aceasta am vorbit, că inimile acelor de atunci au fost pregătite și slujba s-a meritat. Exact așa se va fi meritat și slujba din timpul nostru și toți aceia care aparțin de Mireasa Mielului vor auzi glasul Mirelui și vor crede ceea ce a spus Domnul și o vor primi descoperit, prin har.

Deci toate semnele timpului indică nu doar sfârșitul, ci foarte apropiatul sfârșit. Și de aceea cuvântul: „*astăzi, dacă auziți glasul Lui....*”. În mod deosebit mă adresez tuturor tinerilor: cine încă nu și-a dedicat conștient viața Domnului, dacă încă nu ați venit la El, veniți astăzi la El! Căci acesta este sâmburele mesajului divin: „*Dumnezeu a fost în Hristos și a împăcat lumea cu Sine Însuși*”. Și aceasta am spus-o noi deseori: nimeni nu poate trăi veșnic numai dacă a primit viața veșnică. Este o singură viață veșnică și pe aceasta o are numai Dumnezeu, care este din veșnicie în veșnicie. Și Dumnezeu S-a descoperit în Domnul nostru Isus Hristos și în El ne-a dăruit viața veșnică, prin har. Și de aceea Ioan scrie: „*Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața*” [1 Ioan 5:12].

Frați și surori, astăzi vrem să-I fim mulțumitori Domnului și să-I dăm Lui cinste, că în această lume încurcată și nedumerită ne-a dăruit atâta har ca să recunoaștem căile Lui cu poporul Lui, să rămânem în echilibru și clari în Cuvântul Său și cu adevărat să ne trăim pregătirea, prin har.

Domnului nostru, Dumnezeului nostru Îi dăm toată cinstea, lauda și închinarea în vecii vecilor. Aleluia. Amin.

Să ne ridicăm în picioare. Poate că vin surorile în față și ne cântă o cântare spre slava Domnului. Am nădejdea ca toți vor ține pasul și vor lua la inimă ceea ce a fost spus și știu că Dumnezeu are calea Lui cu noi cu toți, prin harul Său. [...]

Să mai cântăm cu toții, cântarea „Poate va fi ultima dată”, în credința și nădejdea că nimeni n-o va înțelege greșit. Să nu înțelegeți ceva greșit! Ci doar să ne fie adusă înaintea ochilor noștri urgența: odată va fi ultimul an, ultima lună, ultima săptămână și ultima zi. Și atunci este important să nu venim prea târziu, cum a fost cântat și în ultima strofă: „fecioarele neînțelepte vin prea târziu” – și aceasta ne doare. Aceasta ne doare foarte mult și de aceea astăzi Dumnezeu să ne dăruiască har.

Astăzi dacă auzim glasul Lui... Să ne aplecăm capetele noastre și înainte de a-l rugăm pe fratele Daniel să vină să se roage și pe fratele Hans Henrich să-l traducă, vreau pur și simplu să vă spun: toți aceia care vor să fie incluși în această rugăciune mai întâi ca să fie mântuiți, al doilea lucru să fie eliberați, al treilea lucru să fie vindecați, al patrulea lucru să audă chemarea și să fie pregătiți pentru ziua glorioasă... Pentru că pentru unul sau altul ar putea fi ultima dată. Pentru mulți, o anume adunare a fost ultima adunare și așa va fi cu noi toți. Astăzi dacă auzim glasul Lui. Cine vrea să fie inclus în această rugăciune? Noi toți. Dar vă rog, promiteți-mi, promiteți-mi că nu faceți caz din aceasta, că „ar putea fi ultimul an”! Ar putea fi ultima dată!

Te rog vino frate Daniel. Frate Hans, vino și împreună ne vom ruga. Împreună vom crede și împreună vom trăi ceea ce Dumnezeu ne-a făgăduit, prin har. [Se roagă fratele Daniel (...)]. Să cântăm cântarea „Crede numai”. [Se cântă cântarea (...)].

Aceasta nu numai că am cântat-o, noi o și credem. Vă rog s-o primiți prin credință, acceptați-o și spuneți-I Domnului Dumnezeu, mulțumire pentru aceasta. Și astăzi, Domnul a vorbit cu noi prin Cuvântul Lui și prin ceea ce am cercetat, ne-a arătat cât de târziu este pe ceasul lumii și prin har putem recunoaște, putem rândui biblic și să ne lăsăm pregătiți pentru apropiata revenire a iubitului nostru Domn. Și putem striga: Maranata! Domnul nostru vine, vine. Vino, în timpul nostru!

Dumnezeule, din inimă Îți mulțumesc pentru toți frații mei, pentru toate surorile mele de pe întreg pământul, de la o margine la cealaltă.

Dumnezeule, cum au cântat cântăreții: cerurile vestesc slava lui Dumnezeu și pământul, lucrarea mâinilor Lui. Iubitule Domn, Tu pe Golgota ai isprăvit lucrarea de răscumpărare, cea mai importantă lucrare care a trebuit să aibă loc și a avut loc pe pământ și s-a întâmplat pentru noi. Tu ne-ai răscumpărat. Noi suntem împăcați cu Dumnezeu. Tu ne-ai dăruit neprihănirea prin credință. Eu Te rog binecuvântează în mod deosebit pe toți tinerii, ca ei să-și dedice viețile lor Ție, Doamne, să Te accepte, să Te primească și să ajungă la adevărata credință, să primească viața veșnică, prin har.

Încă o dată Ți mulțumesc că ne-ai dăruit pătrundere în Cuvântul Tău și în lucrurile care se petrec acum și în mod deosebit ceea ce se întâmplă cu Israelul și cu Ierusalimul.

Iubitule Domn, Ți mulțumesc pentru prorocul Daniel, pentru cele 12 capitole, Ți mulțumesc pentru întreg Cuvântul Tău. Aleluia. Tu ai anunțat totul dinainte și se întâmplă în timpul nostru. Mulțumesc pentru Vechiul și Noul Testament, mulțumesc pentru armonia din Cuvântul Tău și Ți mulțumesc că ne-ai dus în Locul preasfânt, vorbești cu noi și Ți mulțumesc că noi toți am înțeles totul corect. Ție, adevăratului, singurului Dumnezeu Ți aducem slava și cinstea, mărirea și închinarea, acum și în vecii vecilor. Aleluia. Și întreg poporul să spună: „Aleluia!” Amin. Aș mai cânta o cântare, cântarea: „Ei vin din est și din vest, ei vin din sud și din nord”. [Se cântă cântarea (...)] Cine vrea să fie acolo? Amin.

Frate Schmidt, te rog ca și tu să mulțumești Domnului. [...]

Amin. Dați-vă mâna unul, altuia. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Vă rog să fiți atenți ca totul să se desfășoare în ordine.